

Christina
Lauren

STOUTER

ungebonden

XANDER roman

Ook verschenen van Christina Lauren bij Xander Uitgevers

Stouter – Ondenikbaar (2014)

Stouter – Onverwacht (2014)

CHRISTINA LAUREN

Stouter
Ongebonden

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Player*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books
Vertaling: Gabriëlla van Karsbergen
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: HildenDesign/www.shutterstock.com
Auteursfoto: www.christinalaurenbooks.com
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Lauren Billings & Christina Hobbs
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met de oorspronkelijke uitgever, Gallery Books, onderdeel van Simon & Schuster, Inc., New York.

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 230 3 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

We bevonden ons in het lelijkste appartement van heel Manhattan. Het was niet eens zo dat ik helemaal geen interesse had in kunst, maar objectief gezien waren dit *allemaal* afschuwelijke schilderijen. Een harig been dat uit een bloemstengel groeide. Een mond waar spaghetti uitkwam. Naast me stonden mijn oudste broer en mijn vader aandachtig te knikken, alsof ze begrepen wat ze zagen. Ik was degene die ervoor zorgde dat we bleven doorlopen. Het leek een ongeschreven regel dat gasten eerst de kunst moesten bewonderen en pas daarna de vrijheid kregen om te kunnen genieten van de lekkere hapjes die rondgingen.

Maar helemaal aan het eind, boven de enorme open haard en tussen twee ontzettend lelijke kandelaars, hing een schilderij van een dubbele spiraal – de structuur van een DNA-molecuul – en op het canvas stond een citaat van Tim Burton: *We weten allemaal dat liefde tussen verschillende soorten bizar is.*

Ik moest lachen en draaide me om naar Jensen en mijn vader. ‘Oké. *Dat* vind ik nou een goeie.’

Jensen zuchtte. ‘*Echt* weer iets voor jou.’

Ik keek naar het schilderij en weer naar mijn broer. ‘Waarom? Omdat dit het enige kunstwerk is hier dat ergens op slaat?’

Jensen keek mijn vader aan en ik zag dat ze een blik uitwisselden, alsof mijn vader hem ergens toestemming voor gaf. ‘We willen even met je praten over je werk.’

Het duurde heel even voor ik zijn woorden en toon begreep. ‘Jensen,’ zei ik. ‘Moeten we dat gesprek nu echt *hier* houden?’

‘Ja, dat moet hier.’ Hij kneep zijn groene ogen toe. ‘Afgezien van de momenten waarop je moest eten of slapen, is dit de eerste keer in twee dagen dat ik je buiten het lab heb gezien.’

Het was me al vaker opgevallen dat de meest opvallende karaktertrekken van mijn ouders – waakzaamheid, charme, voorzichtigheid, impulsiviteit en voortvarendheid – keurig netjes zijn verdeeld over hun vijf kinderen.

Waakzaamheid en *Voortvarendheid* gingen hier nu de strijd aan tijdens een feestje in Manhattan.

‘We zijn op een feestje, Jens. We moeten het hebben over hoe geweldig de kunst is,’ zei ik en gebaarde naar de muren van de weelderig gemeubileerde woonkamer. ‘En hoe schandelijk het is dat...’ Ik had er geen idee van wat de laatste roddels waren en dat was nu precies het punt dat mijn broer wilde maken.

Jensen deed zijn best om niet met zijn ogen te rollen.

Mijn vader gaf me een toastje met een soort slak erop. Ik liet het hapje discreet in een servetje glijden en legde het op het dienblad van een ober die net voorbijliep. Mijn nieuwe jurk jeukte ontzettend. Ik wilde dat ik wat meer navraag had gedaan in het lab over het Spanx ondergoed dat ik droeg. Afgaand op deze eerste ervaring moest het wel gemaakt zijn door Satan of door een vent die te dun was om skinny jeans te dragen.

‘Je bent niet alleen slim,’ zei Jensen tegen me. ‘Maar je bent ook een leuke, sociale en knappe meid.’

‘Vrouw,’ corrigeerde ik hem.

Hij boog naar me toe zodat de andere gasten ons niet konden horen. Want stel je eens voor dat de high society van New York zou kunnen horen dat ik een preek kreeg over hoe ik een sociale slet moest worden. ‘We zijn hier drie dagen bij je op bezoek en we hebben alleen maar rondgehangen met *mijn* vrienden.’

Ik glimlachte naar mijn oudste broer en was dankbaar voor

zijn overdreven waakzaamheid. Maar ik was ook geïrriteerd. En het was alsof ik een heet stuk ijzer had vastgepakt, gevolgd door een scherpe reflex en een kloppende brandwond. 'Ik ben bijna afgestudeerd, Jens. Er is hierna nog genoeg tijd om te leven.'

'Dit is het leven,' zei hij met grote ogen. '*Hier en nu*. Toen ik zo oud was als jij haalde ik amper voldoende en hoopte ik dat ik 's maandags eens een keer zonder kater wakker zou worden.'

Mijn vader stond zwijgend naast hem en leek die laatste opmerking maar te negeren. Toch knikte hij instemmend bij de algemene opvatting dat ik in feite een loser was zonder vrienden. Ik keek hem aan met een blik van: '*En dit krijg ik te horen van een werkverslaafde wetenschapper die altijd meer tijd in zijn lab heeft doorgebracht dan in zijn eigen huis?*' Maar hij reageerde niet. In plaats daarvan zag ik op zijn gezicht dezelfde verwarde en gekwetste uitdrukking als die keer dat een verbinding, waarvan hij had verwacht dat ze oplosbaar was, uiteindelijk een kleverige suspensie in een buisje bleek te zijn.

Mijn vader had me voortvarendheid gegeven en hij nam altijd aan dat ik van mijn moeder ook wat *charme* had meegekregen. Misschien was het omdat ik een vrouw was, of omdat hij van mening was dat elke generatie de daden van de vorige moest verbeteren, maar ik moest in elk geval de balans tussen carrière en leven beter verdelen dan hij had gedaan. De dag waarop mijn vader vijftig was geworden, had hij me zijn kantoor in getrokken en gezegd: 'Mensen zijn net zo belangrijk als wetenschap. Leer van mijn fouten.' Daarna had hij naar zijn handen gestaard en was hij aan de slag gegaan met de papieren op zijn bureau. Na een tijdje ben ik maar weggegaan, terug naar mijn laboratorium.

Het was duidelijk dat ik er niet in was geslaagd.

'Ik weet dat ik zelfgenoegzaam ben,' fluisterde Jensen.

'Een beetje,' gaf ik toe.

'En ik weet dat ik bemoeizuchtig ben.'

Ik wierp hem een veelbetekenende blik toe en fluisterde: 'Je bent mijn persoonlijke *Pallas Athene*.'

'Behalve dan dat ik niet Grieks ben en een penis heb.'

'Dat probeer ik maar te vergeten.'

Jensen zuchtte en mijn vader leek eindelijk te begrijpen dat hij te hulp moest schieten. Ze waren me samen op komen zoeken, zomaar, midden in februari. En hoewel ik het vreemd had gevonden, had ik er verder niet over nagedacht. Mijn vader sloeg zijn arm om me heen en gaf me een knuffel. Zijn armen waren lang en dun, en hoewel je het niet aan zijn bouw kon zien, had hij een greep als een bankschroef. 'Ziggs, je bent een goeie meid.'

Ik moest glimlachen. Dit was nou mijn vaders versie van een uitgebreide peptalk. 'Dank je.'

Jensen voegde eraan toe: 'Je weet dat we van je houden.'

'Ik hou ook van jullie. Meestal dan.'

'Zie dit als een interventie. Je bent verslaafd aan je werk. Je bent verslaafd aan alles wat naar jouw idee goed is voor je carrière. Misschien bemoei ik me dan wel vaak met je leven en probeer ik de boel te micromanagen...'

'*Misschien?*', onderbrak ik hem. 'Je hebt mijn hele leven bepaald, vanaf het moment dat mama en papa de zijwieltjes van mijn fiets hebben gehaald tot aan de dag waarop mijn avondklok werd verlengd tot na zonsondergang. En je woonde al niet eens meer thuis, Jens. Ik was *zestien*.'

Hij keek me aan en ik zweeg. 'Ik zweer dat ik je niet zal vertellen wat je moet doen...' zijn stem stierf weg. Hij keek om zich heen alsof hij hoopte dat er iemand met een bord zou staan om zijn zin af te maken. Jensen vragen om te stoppen met micromanagen was hetzelfde als iemand vragen tien minuten lang geen adem te halen. 'Bel gewoon iemand.'

'Iemand? Jensen, je wilt gewoon duidelijk maken dat ik geen vrienden heb. Dat is niet *helemaal* waar, maar wie zou ik in hemelsnaam moeten bellen om dit hele ga-er-eens-uit-en-leef gedoe

te organiseren? Een andere masterstudent die net zoals ik tot aan zijn nek in het werk zit? Ik studeer biomedische technologie. Dat is nou niet bepaald een spannend gezelschap van hippe mensen.’

Hij deed zijn ogen dicht en staaarde naar het plafond. Toen leek hij plotseling een idee te krijgen. Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek me aan, zijn ogen gevuld met hoop en een onweerstaanbare broederlijke tederheid. ‘Wat dacht je van Will?’

Ik trok het nog volle glas champagne uit mijn vaders hand en sloeg het in één teug achterover.

Dat hoefde Jensen niet nog een keer te zeggen. Will Sumner was Jensens beste studievriend, voormalige stagiair van mijn vader en het onderwerp van al mijn tienerfantasieën. Waar ik altijd het vriendelijke, nerdy zusje was geweest, was Will het ondeugende genie. Met zijn scheve glimlach, zijn oorbellen en zijn blauwe ogen leek hij elk meisje dat hij tegenkwam te kunnen hypnotiseren.

Toen ik twaalf was, was Will negentien. Het was kerstvakantie en hij zou een paar dagen met Jensen meekomen. Hij was obsceen en, zelfs toen al, niet te versmaden. Samen met Jensen jamde hij in de garage op zijn basgitaar en hij flirtte speels met mijn oudere zus Liv. Toen ik zestien was, was hij net afgestudeerd en werkte hij in de zomervakantie voor mijn vader. Hij straalde een rauw, seksueel charisma uit. Uiteindelijk heb ik mijn maagdelijkheid verloren aan een stuntelige jongen uit mijn klas, alleen maar om het gevoel kwijt te raken dat ik had wanneer ik bij Will in de buurt was.

Ik was er vrij zeker van dat mijn zus hem *wel* had gekust. Hij was toch te oud voor me, maar achter gesloten deuren en diep in mijn hart durfde ik wel toe te geven dat Will Sumner de eerste jongen was die ik had willen kussen. De eerste jongen die me ertoe had aangezet dat ik in de duisternis van mijn eigen kamer en denkend aan hem uiteindelijk mijn hand onder de lakens had laten glijden.

Denkend aan zijn duivelse en speelse glimlach en zijn haar dat telkens over zijn rechteroog viel.

Aan zijn gladde gespierde onderarmen en bruine huid.

Aan zijn lange vingers en zelfs aan het kleine litteken op zijn kin.

Toen alle jongens van mijn leeftijd nog hetzelfde klonken, klonk Wills stem diep en rustig. Zijn ogen waren geduldig en wetend. Zijn handen waren nooit onrustig en zaten meestal diep in zijn zakken gestopt. Hij likte zijn lippen wanneer hij naar meisjes keek en hij maakte rustige, zelfverzekerde opmerkingen over borsten, benen en tongen.

Ik knipperde met mijn ogen en keek Jensen aan. Ik was geen zestien meer. Ik was vierentwintig en Will was eenendertig. Ik had hem vier jaar geleden voor het laatst gezien tijdens Jensens rampzalige bruiloft. Zijn kalme charismatische glimlach was alleen maar intenser geworden. Ik had verbaasd toegekeken hoe Will de garderobe in was gedoken met de twee bruidsmeisjes van mijn schoonzus.

‘Bel hem,’ drong Jensen aan, en schudde me wakker uit mijn herinneringen. ‘Hij heeft een goede balans gevonden tussen werk en leven. Hij is van hier, het is een goeie vent. Ga er gewoon wat vaker uit, oké? Hij zorgt wel voor je.’

Ik probeerde de rillingen te onderdrukken die ik voelde toen ik de woorden van mijn oudste broer hoorde. Ik wist niet zeker *hoe* Will voor me zou moeten zorgen: wilde ik dat hij gewoon de vriend van mijn broer was, die me zou helpen balans te vinden in mijn leven? Of wilde ik met een volwassen blik kunnen kijken naar degene die verantwoordelijk was voor mijn meest wilde fantasieën?

‘Hanna,’ drong mijn vader aan. ‘Heb je je broer gehoord?’

Er kwam een ober voorbij met een dienblad vol champagne. Ik zette mijn lege glas neer en pakte meteen weer een vol glas. ‘Ik heb hem gehoord. Ik bel Will wel.’

1

De telefoon ging één keer over. Twee keer.

Ik bleef stilstaan, trok de gordijnen open en gluurde naar buiten. Ik keek naar de lucht en fronste. Het was nog steeds donker, maar het was meer blauw dan zwart en aan de horizon begon het al roze en paars te kleuren. Eigenlijk was het dus al ochtend.

Het was drie dagen na Jensens preek en het was mijn derde poging om Will te bellen. Ik had geen idee wat ik tegen hem moest zeggen of wat mijn broer *wilde* dat ik zou zeggen. Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer ik me realiseerde dat Jens gelijk had: ik zat altijd maar in dat laboratorium. De inhoud van mijn koelkast bestond uit niet meer dan wat groente en twijfelachtige afhaal- en magnetronmaaltijden. Tot nu toe draaide mijn hele leven om afstuderen en het opstarten van een perfecte onderzoekscarrière. Het was ontvullend om te beseffen hoe weinig ik daarbuiten had.

Blijkbaar was het mijn familie ook opgevallen. En kennelijk was Jensen van mening dat Will de enige was die ervoor kon zorgen dat ik geen oude vrijster zou worden.

Maar ik was daar veel minder van overtuigd.

We kenden elkaar amper. Daarnaast was het ook nog eens heel goed mogelijk dat hij me helemaal niet meer zou herkennen. Ik was het kleine zusje, de achtergrond bij zijn vele avonturen met Jensen en zijn flirt met mijn zus. En nu moest ik hem bellen om hem te vragen, ja om hem wat te vragen eigenlijk? Me mee uit te

nemen? Gezelschapsspelletjes met me te spelen? Me te leren om...

Ik kon de gedachte niet eens afmaken.

Ik overwoog om op te hangen, mijn bed weer in te gaan en mijn broer te vertellen dat hij mijn kont kon kussen. Dat hij maar op zoek moest gaan naar een ander project. Ik klemde de telefoon zo strak vast, dat mijn hand morgen waarschijnlijk nog zeer zou doen. Maar nadat de telefoon vier keer was overgegaan nam Will eindelijk op.

‘Hallo?’ Zijn stem klonk precies zoals ik het me herinnerde, maar nu nog zwaarder en dieper. ‘Hallo?’ zei hij nogmaals.

‘Will?’

Hij haalde diep adem en toen hij me bij mijn bijnaam noemde, hoorde ik een glimlach doorklinken in zijn stem: ‘Ziggy?’

Ik lachte. Natuurlijk was dat de naam die hij zich herinnerde. Alleen mijn familie noemde me nog zo. Niemand wist eigenlijk wat het betekende. De destijds tweejarige Eric had een bijnaam mogen verzinnen voor zijn jongste zusje en het was een blijvertje gebleken. ‘Ja. Met *Ziggy*. Hoe wist je – ?’

‘Jensen belde me gisteren,’ legde hij uit. ‘Hij heeft me verteld over het bezoek en over de verbale schop onder je kont. Hij zei al dat je misschien zou bellen.’

‘Nou, hier ben ik dan,’ zei ik zonder al te veel overtuiging.

Hij kreunde en ik hoorde de lakens ritselen. Ik moest heel hard mijn best doen om me hem niet naakt voor te stellen. De vlin-ders in mijn buik vlogen naar mijn keel. Toen bedacht ik me dat hij moe klonk omdat hij natuurlijk nog lag te slapen. Oké, mis-schien was het technisch gezien toch nog geen ochtend.

Ik keek weer naar buiten. ‘Ik heb je toch niet wakker gebeld?’ Ik had niet op de klok gekeken en nu durfde ik het niet meer.

‘Geeft niet. Mijn wekker zou toch afgaan over – ’ Hij pauzeerde even en geeuwde. ‘ – een uur.’

Ik schaamde me rot en beet op mijn lip. ‘Sorry. Ik was nogal... zenuwachtig.’

‘Nee, nee, geen probleem. Ik kan gewoon niet geloven dat je nu ook in de stad woont. Ik hoor dat je jezelf al drie jaar met pipet en beschermingskap bij P & S verstoppt.’

Zijn diepe stem klonk schor en zijn speelse verwijten deden mijn maag een beetje samenknijpen. ‘Het klinkt alsof je aan Jensens kant staat.’

Zijn stem klonk zachter. ‘Hij is gewoon bezorgd. Daarom is hij ook je grote broer.’

‘Naar het schijnt ja.’ Ik begon weer te ijsberen door de kamer. Ik moest gewoon iets doen om mijn zenuwen onder bedwang te houden. Ik was blij dat die kant van Jensen hem ook was opgevallen. ‘Ik had eerder moeten bellen...’

‘Ik ook.’ Ik hoorde hem bewegen en het leek alsof hij rechtop ging zitten. Hij kreunde terwijl hij zich uitstrekte. Ik deed mijn ogen dicht. Het klonk net als *seks*.

Door je neus ademen, Hanna. Blijf rustig.

‘Wil je iets gaan doen vandaag?’ flapte ik eruit. Hoe bedoel je rustig?

Hij aarzelde en ik kon mezelf wel slaan, omdat ik er geen rekening mee had gehouden dat hij misschien wel andere plannen had. Werken bijvoorbeeld. En na het werk ging hij misschien wel iets doen met zijn vriendin. Of vrouw. Ik deed mijn uiterste best een geluid te horen dat de stilte zou doorbreken.

Na wat voelde als een eeuwigheid, vroeg hij: ‘Wat had je in gedachten?’

Een beladen vraag. ‘Eten?’

Het was even pijnlijk stil. ‘Ik heb nog een late bespreking. Kun je morgen?’

‘Lab. Ik heb al een achttien uur durende afspraak staan met een paar zeer langzaam groeiende cellen. Als ik dit verknoei en weer opnieuw moet beginnen dan maak ik mezelf van kant met een scherp voorwerp.’

‘Achtien uur? Dat is een lange dag, Ziggs.’

‘Ik weet het.’

Toen vroeg hij: ‘Hoe laat begin je vandaag?’

‘Later,’ zei ik en keek met een huivering op de klok. Het was pas zes uur. ‘Zo tussen negen en tien.’

‘Heb je zin om met me te gaan hardlopen in het park?’

‘Loop je hard?’ vroeg ik. ‘Vrijwillig?’

‘Ja,’ zei hij, hardop lachend. ‘Niet het soort waarbij je achterna gezeten wordt, maar waarbij je aan het sporten bent.’

Ik kneep mijn ogen dicht en voelde dat ik dit door moest zetten. Alsof het een uitdaging was of een opdracht. Die stomme Jensen ook. ‘Wanneer?’

‘Over een half uur?’

Ik keek weer naar buiten. Het was amper licht. Er lag sneeuw. *Verandering*, zei ik tegen mezelf. Met die gedachte deed ik mijn ogen dicht en zei: ‘Sms me het adres maar. Ik zie je daar.’

Het was koud. Stervenskoud zelfs.

Ik las nogmaals het berichtje dat Will me gestuurd had. Er stond in dat we elkaar zouden treffen vlak bij Engineers Gate op de hoek van Fifth en Ninetieth in Central Park. Ik liep heen en weer en probeerde warm te blijven. De ochtendkou prikte in mijn gezicht en trok door de stof van mijn broek. Had ik maar een muts opgezet. Het was immers februari en alleen dwazen gingen in februari joggen in het park. Ik voelde mijn vingers al niet meer en ik maakte me serieus zorgen dat de koude lucht in combinatie met de snijdende wind mijn oren eraf zouden doen vallen.

Er was maar een handjevol mensen aanwezig: wat fanatieke hardlopers en een jong stelletje dat tegen elkaar aan zat op een bankje onder een kale boom. Ze hadden allebei een beker in hun hand met iets dat er heerlijk warm uitzag. Een paar vogels pikten op de grond en de zon kwam net op boven de wolkenkrabbers in de verte.

Al bijna mijn hele leven bevond ik me op de grens van sociaal aangepast en dwaze nerd. Ik had me dus wel vaker ongemakkelijk gevoeld: toen ik mijn onderzoeksprijs ontving onder het toeziend oog van duizenden ouders en studenten op MIT. Bijna elke keer als ik kleren ging kopen. En het hoogtepunt: toen Ethan Kingman uit de vijfde klas wilde dat ik hem zou pijpen en ik absoluut geen idee had hoe ik dat moest doen en tegelijkertijd adem moest halen. Nu ik zo naar de hemel keek en zag dat deze met de minuut lichter werd, zou ik maar wat graag hebben willen ontsnappen.

Het was niet zo dat ik geen zin had om te gaan hardlopen... Hoewel, ja, dat was het grotendeels wél. Ik *wilde niet* hardlopen. Ik zag er niet tegenop om Will te zien. Ik was gewoon *zenuwachtig*. Ik herinnerde me hoe hij was; hij had altijd iets langzaams en hypnotiserends gehad. Er was iets aan hem dat seks uitstraalde. Ik had nog nooit eerder een-op-een met hem te maken gehad en ik maakte me zorgen dat ik gewoon niet de rust zou hebben om het in de hand te houden.

Mijn broer had me een opdracht gegeven: ga eens iets doen met je leven. Hij wist dat hij me moest laten denken dat ik faalde, om er zeker van te zijn dat ik iets goed zou aanpakken. En hoewel ik er vrij zeker van was dat het niet Jensens bedoeling was geweest toen hij het voorstelde, moest ik wel in Wills hoofd kruipen. Ik moest leren van de meester en meer op hem gaan lijken. Ik moest gewoon net doen alsof ik een undercoveropdracht had: naar binnen en weer naar buiten, zonder kleerscheuren ontsnappen.

Dit in tegenstelling tot mijn zus.

Nadat mijn destijds zeventienjarige zus Liv tijdens de kerstdagen iets had gekregen met de negentienjarige bassist met piercings, Will, had ik *veel* opgestoken over hoe het was om als tienermeisje iets te krijgen met *een stoute jongen*. Will Sumner was er het schoolvoorbeeld van.

Ze zaten allemaal achter mijn zus aan, maar Liv had nog nooit iemand zo graag gewild als Will.

‘Zig!’

Ik keek op toen ik iemand mijn naam hoorde roepen. Ik moest twee keer kijken toen ik de man in kwestie naar me toe zag komen lopen. Hij was groter dan ik me herinnerde. Zijn lichaam was lang en slank. Een lichaam dat oneindig leek en ledematen die hem onhandig zouden kunnen maken, maar dat toch niet deden. Hij heeft altijd iets gehad, iets aantrekkelijks en onweerstaanbaars. Iets wat niets te maken had met zijn klassiek symmetrische en knappe gelaatstreken. Maar mijn herinnering aan de Will van vier jaar geleden viel in het niets bij de man die nu voor me stond.

Zijn glimlach was nog steeds hetzelfde: enigszins scheef en aarzelend, waardoor er constant iets ondeugends op zijn gezicht te zien was. Terwijl hij naar me toeliep, keek hij vluchtig in de richting vanwaar een loeiende sirene klonk en zag ik zijn kaaklijn en zijn gladde gebruide nek die verdween onder de kraag van zijn fleecjack.

Zijn glimlach werd breder toen hij dichterbij kwam. ‘Goedemorgen,’ zei hij. ‘Ik dacht al dat jij het was. Ik herinner me nog dat je altijd zo heen en weer liep wanneer je zenuwachtig was over school of iets anders. Je moeder werd er helemaal gek van.’

Zonder na te denken stapte ik naar voren, sloeg mijn armen om zijn nek en gaf ik hem een stevige knuffel. Ik kon me niet herinneren dat ik ooit zo dicht bij Will was geweest. Hij voelde warm en stevig; ik deed mijn ogen dicht toen ik voelde dat hij zijn gezicht tegen mijn hoofd aanlegde.

Zijn diepe stem trilde door mijn lichaam: ‘Wat fijn om je weer te zien.’

Aarzelend deed ik een stap terug en ademde de frisse lucht in vermengd met de schone geur van zijn zeep. ‘Het is ook fijn om jou weer te zien.’

Van onder zijn zwarte beanie keek hij me met helderblauwe ogen aan. Zijn donkere haar stak er warrig onder uit. Hij kwam dichterbij en legde iets op mijn hoofd. ‘Dacht dat je hier wel wat aan zou hebben.’

Ik voelde een dikke wollen muts. Wauw, dat was attent. ‘Dank je. Misschien dat mijn oren er dan toch aan blijven zitten.’

Hij grinnikte, stapte naar achteren en bekeek me van top tot teen. ‘Je ziet er... anders uit, Ziggs.’

Ik lachte. ‘Het is lang geleden dat iemand, behalve mijn familie, me zo heeft genoemd.’

Zijn glimlach verdween en hij keek me even aan, alsof hij hoopte dat mijn echte naam ergens op mijn voorhoofd getatoeerd zou staan. Hij had me altijd Ziggy genoemd, net als mijn broers en zus – Jensen, natuurlijk, maar ook Liv, Niels en Eric. Totdat ik op mezelf ging wonen was ik *altijd* alleen maar Ziggy geweest. ‘En hoe noemen je vrienden je dan?’

‘Hanna,’ zei ik zachtjes.

Hij glimlachte en bleef me maar aanstaren. Hij keek naar mijn nek, mijn lippen, en toen leek hij mijn ogen te inspecteren. Er was spanning tussen ons voelbaar... Maar nee, ik schatte de situatie vast helemaal verkeerd in. Dit was nou precies het gevaar van Will Sumner.

Geheim Agent, Hanna.

‘Dus,’ begon ik en trok mijn wenkbrauwen op. ‘Rennen.’

Will knipperde met zijn ogen en leek zich weer te realiseren waar we waren. ‘Juist.’

Hij knikte en trok zijn muts verder over zijn oren. Hij zag er anders uit, keurig en succesvol, maar als ik goed keek, kon ik nog steeds de vage sporen zien van waar zijn oorbellen ooit hadden gezeten.

‘Allereerst...’ zei hij en ik keek snel weer naar zijn gezicht, ‘...wil ik dat je goed uitkijkt voor ijzel. Ze doen hun best om de paden vrij te houden, maar als je niet oplet kun je lelijk terecht komen.’

‘Oké.’

Hij wees naar het pad dat rond het bevroren water liep. ‘Dit is de lagere lus die om het reservoir heen gaat. Dat pad is het meest geschikt omdat er weinig hellingen zijn.’

‘En dit loop je elke dag?’

Will schudde lachend zijn hoofd. ‘Niet dit pad. Dit is maar 2,5 kilometer. Omdat jij net begint, gaan we het eerste en laatste stukje lopen en rennen we de anderhalve kilometer daartussenin.’

‘Waarom volgen we niet jouw gebruikelijke route?’ vroeg ik. Ik vond het maar niks dat hij vanwege mij langzamer moest lopen en zijn dagelijkse routine moest aanpassen.

‘Omdat dat ruim negeneneenhalve kilometer is.’

‘Dat kan ik heus wel,’ zei ik. Negeneneenhalve kilometer, oftewel 9500 meter, leek me helemaal niet zo ver. Maar toen ik er goed over nadacht, zakten mijn mondhoeken naar beneden.

Hij klopte met overdreven geduld op mijn hoofd. ‘Natuurlijk kun je dat. Maar laten we eerst maar eens zien hoe het vandaag gaat en dan zien we wel verder.’

En toen knipoogde hij.

Ik was dus blijkbaar niet zo’n loper.

‘Jij doet dit elke dag?’ hijgde ik.

Hij knikte en zag eruit alsof hij lekker een rondje aan het wandelen was, terwijl ik bijna doodging.

‘Hoe ver nog?’

Hij keek me aan met een heerlijke, zelfvoldane grijns. ‘Bijna een kilometer.’

O god.

Ik rechtte mijn rug en hield mijn kin omhoog. Ik kon dit. Ik was jong en... redelijk in vorm. Ik stond bijna de hele dag, liep in het lab van de ene ruimte naar de andere en nam altijd de trap wanneer ik naar huis ging. Natuurlijk kon ik dit.